

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra Dandserinden

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Dandserinden", i Paludan-Müller, Fr.: *Dandserinden*, udg. af Berit Ziegler, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm04-shoot-idm140348532200784/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Dandserinden

Selv dette ei, hun sukker – aldrig mere
Vil denne Stenme til mit Øre naac;
Det Bryst, som denne Jord nu tynger paa,
Af svundne Drømme rummer ingen flere.
O Gravens Aander! som mod ham nu gaae,
O hvo der var, hvor nu I samlet ere!
Og hvo der fløi til Lyset nu som I,
Fra Graven her den dunkle Død forbi!

Da gik det som en Røst igjennem Lunden,
Og som et Suk fra Træerne det lod.
Som Liv det var, der gjennem Døden brød,
Som Elskedes Farvel i Afskedsstunden.
Djone lytter – Alt er nu forsvunden –
Der sunkne Knæ berører Jordens Skjød,
Og mens mod Skyen hendes Tanke tier,
Lig Sorgens Marmor hun paa Graven hviler.

Der man den næste Morgen hende fandt
Bevidstløs slumrende – til Graven bøiet
Var hendes skønne Hoved, lukt var Øiet,
Og Haarets Bølger over Skuld'ren randt;
Hun smilte sødt, som Barn der er fornøiet,
Dog da hun vaktet dette Smil forsvandt,
Da i sit Hjem hun atter sig befinder,
Da Hjertets Minder blev til Hjertets Fjender.

Thi disse Slag for stærke Sjælen vare,
Hvis svundne Kraft nu hviler svag og mat,
Naar ud den seer, den seer kun Mulm og Nat,
Beboet af underfulde Aanders Skare.
Med dem hun taler, af sig selv forladt,
Og deres Røst hun troer at høre svare
I Stormens Susen, naar forbi den gik,
I Skyens Flugt, i Bølgernes Musik.